

Arbejdsgivere i de forskellige Fag, som næsten behersker alt det Arbejde, der for Tiden udføres. Disse Firmaer staa med en nogenlunde konstant Stab af Arbejdere, og der gives da for dem, der en Gang ere komne ud af det, næsten ingen Mulighed for paa ny at komme i Arbejde. Man bør tage noget Hensyn til dette ved Bedømmelsen af den foreliggende Situation.

Saa er der en anden Ting, jeg gerne vilde gøre opmærksom paa med Hensyn til det Lovforslag, der giver Kommunen Ret til at yde større Bidrag til Hjælpekasserne, og som i den Anledning indeholder en Bestemmelse om, at Statskassens Bidrag skal forhøjes fra 1/4 Million med 200,000 Kr. til 450,000 Kr. I den Forbindelse vil jeg til Belysning af Situationen fremføre, hvad jo bl. a. det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds i høj Grad er vidende om, at det jo ikke i den Forstand alene er Arbejderne, dette kommer til gode. Den Krise, Byen har gennemlevet, har jo forplantet sig ikke alene til Lønarbejderne, men til alle de mange Tusinder af Byens Befolkning, hvis Eksistens er saa nøje knyttet til Arbejdernes, og vi, som have Lejlighed til at se, hvorledes Midlerne indenfor Københavns Understøttelsesforenings kommunale Afdeling forvaltes, vi se jo, at det er tusindvis af Kroner, som udredes til Folk, der ikke i den Forstand ere Arbejdere eller knyttede til de Institutioner, Arbejdsløshedskasser o. lign., som de egentlige Lønarbejdere ere knyttede til. Jeg synes, at der er saa uendelig mange Ting, der tale for, at det høje Ting burde tage mod disse Forslag og gøre dem til Lov i Haab om, at vi saa dog maaske, naar et Aar er gaaet, kunde vente at komme ind i normale Tilstande.

Saa sagde det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), at der var Ting, som gjorde, at man kom til at se med mindre Velvillie paa de foreliggende Forslag, og et af de medvirkende Motiver til, at det ærede Medlem ikke følte synderlig Sympati for dem, var blandt andet den Maade, hvorpaa Forslagsstillerne i Folketinget havde taget paa denne Sag, de Udtalelser, der vare fremsatte om Sagen under Forslagets tredie Behandling. Disse Udtalelser have ikke passet det ærede Medlem; det ærede Medlem syntes, de havde været for skarpe og for fjendske mod dette Overklasseting. Nu er det jo altid vanskeligt at give sig til at diskutere om sligt. Jeg har ikke hørt disse Udtalelser blive fremsatte og kender ikke Tonen i dem. Men naar jeg tænker tilbage i Tiden, ikke

alene paa dette høje Ting, men ogsaa f. Eks. paa, hvorledes Stillingen var for en Snes Aar siden indenfor Københavns Kommunalbestyrelse, hvor det ligeledes var Overklassen, der sad og regerede og forvaltede København, saa var det ikke megen Sympati, Arbejderklassen den Gang mødte. Man er bleven presset frem af Udviklingen, baade i Kommunalbestyrelsen og formentlig ogsaa i dette høje Ting. Man har lært at indse, at det dog vist var rigtigt at tage Hensyn til Udviklingen og til de Strømninger, der nu en Gang herske, hvis man overhovedet skulde kunne haabe at blive ved at eksistere og ogsaa fremdeles øve den Indflydelse, man hidtil har øvet. Det er sikkert en medvirkende Aarsag til, at dette høje Ting gennem de senere Aar har stillet sig noget mere velvilligt end tidligere til Forslag af denne Art. Om det just bunder i Kærlighed til Underklassen, eller om det er Selvopholdelsesdriften, der dikterer Stemningen, derom skal jeg ikke dømme i dette Øjeblik.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Man gør sikkert vel i at gøre sig klart, at en Afhjælpning af Arbejdsløsheden paa den Maade, at Arbejdsløsheden enten helt ophører eller indskrænkes til at være det, man maaske turde kalde det normale, naar man ser paa, hvorledes den er i Udlandet, kan ikke finde Sted, hverken — om jeg saa maa sige — gennem en ordinær Arbejdsløshedskasselovgivning eller gennem Forslag som disse, der handle om den ekstraordinære Arbejdsløshed. Selve Arbejdsløsheden er en Følge af hele Udviklingen, som den nu er foregaaet, og der kan højst være Tale om at lindre Følgerne af den ved selve den Lov, vi allerede have haft i 4 Aar om Arbejdsløshedskasser, og ved disse Love, der nu Aar efter Aar have været vedtagne om ekstraordinær Hjælp i Anledning af Arbejdsløshed. Det eneste Middel til at formindske Arbejdsløsheden er efter min Mening det, at der for det første hos de vedkommende Arbejdere er, som jeg tillod mig at sige det ogsaa under Sagens Behandling i Folketinget, en Forstaaelse af, at jo mere letbevægelig, kunde jeg fristes til at sige, Arbejderklassen er i Retning af at følge de Konjunktursvingninger, der er indenfor de forskellige Fags Virksomheder, jo lettere de paagældende Arbejdere have ved at rette sig efter de til enhver Tid gældende Konjunkturer, des mindre Arbejdsløshed vil der blive. Denne Forstaa-